

IN DAT HEMDJE ZO RECHTOP

DICHTERLIJKE IMPRESSIES

VANAF 1954

Kees Leeuwerink

© 2021 lettervogel

ISBN: 978-94-6247-204-4

NUR: 306

INHOUD

- 007 ENIGE BIOGRAFISCHE GEGEVENS
- 012 OVER DE INHOUD
- 014 GEDICHTEN **1954 - 2000**
- 014 ENKELE JEUGD GEDICHTEN
- 015 MEER NIET UIT MENSELIJK VLEES GEBOREN
- 016 LEVEN OP EN NEER EEN KOUDE IS RONDOM MIJ
- 017 SCHEMER DE HERBORENEN
- 018 LIPPEN GEEF UW BRANDEND ANRWOORD
- 019 ZWARTE STREPEN TOT LETTERS LIEFDE
ONTROERING EROTIEK AARDE
- 020 HORIZON BABY HET LICHT
- 021 BEVRIJDING DE KUS
- 022 WOORDEN VANWEGE
- 023 HET WOORD, RELATIEF COMMUNICATIEMIDDEL
- 024 ZWEVENDE WOORDEN 1 STAAT TOT 1,62
- 025 DE WOORDEN ZICH IN STILTE VERSCHUILEN
- 026 ZIJ VAN TOEN
- 027 HOGE HAKJES
- 028 GEZICHT VAN HAAR OUDE BANK
- 029 PAPIER HETLANDHEK
- 030 DE FORMULE H-2-O STILLE MAN
- 031 'DAT' ER IS OM TE GAAN
- 032 POGING ER BIJ
- 033 OP HET BALCON
- 034 BEWEGEND WATER BEZIGE BEI
- 035 PIK DE GEDACHTE
- 036 RICHTEN SCHRIJFTRANT
- 037 ORGASME VAN DE ZEE MAKEN
- 038 JOUW STEM DE TONEN VAN CÉSAR FRANCK
WAT DOE JE NOU?
- 039 DUS WIJ HEBBEN EEN L.A.T. ONTSTAAN VAN DE
GEEST NA MIJN LAATSTE ZIEKTE
- 040 WINKELS SUGGESTIE
- 041 TOEN 'KEES DE JONGEN' DE REST WAAROVER
- 042 ZICH OPGENOMEN GEVOELD KIJK
- 043 VOOR MIJ VOOR DE WERELD
- 044 STATION ONDERGRONDS DOOR DE KOUDE
AVOND
- 045 SLAPEN
- 046 SPELEN ALS EEN KIND
- 047 DE DINGEN DIE GROEIEN
- 048 HET WOORD OVER HET WONDER HAAR
- 049 EN DIE ANDER
- 050 HOUVAST
- 051 DICHT BIJ JOU
- 052 MIJMEREN DE NACHT HET PLAFOND
- 053 REGEN TUSSEN HET NIETS ZOALS JE KLINKT
- 054 WENS MAAR DOORGAAN

055 OM WIJSGERIGE ZELFSTANDIGHEDEN TOT
HANDELEN TE VERLOKKEN KEER OP KEER DEZE
PLEK

056 DE RAND GELEIDE BEWEGING

057 IN DE TOREN LANGS DE WEG ALS JE OUDER
WORDT

058 DE KOERS HOUDENDE POËZIE ONDENKEN
POËZIE

059 HETGEEN WORDT BEROERD WAAROM WOORDEN
EN TEN SLOTTE

060 RELATIVERING VAN HET WOORD GEDRAG
GEDRAAGDICHTING

061 ONDENKENDE INKIJKER INLEIDING TOT
KORNELIS SIMON

062 MIJNLEVEN HEEFT GEEN NAAM DE SMAAK VAN
KLEUR DE STILTE VAN DE WITHEID

063 OUDE VOGEL, JIJ HET IS

064 HET GEHEIM HET ONBEKENDE

065 DAGBOEK AANTEKENINGEN:

066 OP HET STRAND

067 4 GEDICHTEN OVER ARCHITECTUUR
GEBORGENHEID STILTE GEBIED VERTOEVEN

068 EXISTENTIE UITNODIGEND
DAGBOEK AANTEKENINGEN:

070 BEZOEK IERLAND DOOLIN IERLAND

071 IERS BOS INGEKAPSELDE ZIEL

072 TROMBOZE BEEN ANSICHTKAART

073 WANDELLENDE BEENBEWEGING VEENGROND

074 HET WOORD

075 PAARDENBLOEM ALLEEN OM TWEE TE ZIJN

076 "JA"

077 STRUCTUUR

078 STRUCTUUR (VERSIE 2)

079 AFSCHIED BALLERINA COLEEN DAVIS MET
BALLET 'LIVE' VAN HANS VAN MANEN IN CARRÉ
BEWEGEND AFSCHIED

080 DE WOORDEN OVER DE WERELD BUITEN ONS

081 DE WOORDEN ALS HET GROTE GEVAAR,
DODEND DE VERWACHTING VAN HET KIND

082 MAAR ER WERD GEKRAST

083 HET AFZICHTELIJKE VOOR DE GROTE STILTE

084 **GEDICHTEN 2000 - 2010**

085 PERGOLA

086 IN DE COMPUTER

087 "HET" VREEMDE MEISJE

089 ALLERLEI OVER "HOUDEN VAN"

093 KLOPT HET WEL DAT... WAT BLIJFT ER OVER

094 HIJ BESEFT KIKI

095 TEGENSTELLING

096 AVONDVERBLIJF

- 096 70 JAAR EN DE VERGANKELIJK HEID
097 AFSCHIED LENTE, APRIL
098 HERFST VANUIT DE CABINE
099 CALEIDOSCOOP
101 DE STAD
102 ZO DE LETTERVOGEL
103 HET LICHAAM VAN DE GEEST
108 TJE...TJE EEN HOUDING VAN AFSCHIED
109 DE TIJD BEVRIJD UIT HET KEURSLIJF
110 OM LIEF TE HEBBEN OP DEZE ANTIETIE LOCATIE
111 VERLICHT GEWICHT DE VERSTARRING
DE MORGEN
112 DE KERK BINNEN EN BUITEN WEGGAAN
113 BEMINT EER GE VERZINT
114 DRALENDERWIJZE
115 HIJGENDE HUID
116 HET GESPREK
117 HOE TALLOOS DE MOGELIJKHEDEN ZIJN
118 TEKENS VAN LICHT DE HEER EN ZIJN HOER
119 "ACH JA" ZO DE TIJD IS ONTGONNEN
120 LIJF EN LEDEN ONTROERING
121 HET VERHAAL
122 NOG STEEDS IN DUUR TE ZIJN
IK BEN HET LEVEN
123 IN DIT CAFÉ DE MOEDER
124 HET KLEINE SLAAPKAMERRAAM
VOOR DE GROTE STILTE
OP HE DUINGRAS DER NATUUR
125 WATOU IN BELGIE
126 STERVEND SEPTEMBER
TUSSEN 17 EN 18 SEPTEMBER
127 DOOD VAN EEN VRIEND
128 NA EEN LEVENSBEDREIGENDE OPERATIE
129 VERBLIJF IN BOS BIJ DONKER
130 STAPTE NERGENS UIT DE TUIN
131 IK DOOF HET LAMPJE
132 BEVRIJD UIT HET KEURSLIJF ADEM
133 HAAR MONDHOEKEN KRULLEN ZICH
IN AFWACHTING VAN HET ZWIJGEN
134 STEUNEND OP WARME LUCHT
MAAR ACH JA, WAT BLIJFT ER OVER
135 STUWENDE STELLING LIJF EN LEDEN
JE TE ONTDOEN
136 VERSCHROMPELDE SCHRIKBARENDHEID
MAAR ACH JA
137 PRUTTELENDE PRIEGELAAR
138 DE GEEST EN HAAR RUIMTE
139 WAT BLIJFT ER OVER

141 GEDICHTEN 2010 - 2016

DE STILTE
143 ZWALKENDE ZINTEKENS...
144 DINGEN WAARAAN IK HING
145 IN DE VERTE
146 ZANDGEBAKJES
147 SHE
148 A SONG FOR SHE
149 ULTIEME SCHOONHEID WHAT TO SAY
150 GOTIEK GENOEG
151 WAT ONGEKEND MOOI
152 DE GELATEN-HEID
153 TE HOUDEN VAN
154 'SHE'
155 NAAR MENSEN LUISTEREN
 BEGRIJPEN IS VOELEN DAT HET MOOI... IS
156 ROND
157 **GEDICHTEN VANAF 2017**
 IK WEET HET NIET ZEG MAAR JA
158 STUDENTEN SCHRIJVEN EN ZIJN STIL
159 TALENT WEET WANNEER HET MOET STOPPEN
160 JIJ VAN TOEN, VAN NU EN VAN DE TOEKOMST
 HET ONVOORSTELBARE VAN LEVEN EN DOOD
161 JIJ EEUWIG AANWEZIGE
162 NU ONS AFSCHIED
163 IK ZIT IN EEN PARK
164 JIJ KIJKT DOOR EEN OPEN STEEN
165 OUR SONG 'LEMON AND TOMATO'
166 ZONDER VOORBEDACHTE RADE
167 ZO
169 WIL OPGEVANGEN WORDEN
170 ZIJ EN IK
172 IK HIER ZIT
174 ALLES OMDAT IK BESTA
175 WAT HUIL IK HEERLIJK VEEL DE STEM
176 OVER 'WAT LEVEN' HEET
177 HET IS EEN WRANGE GRAP
178 STEEDS WEER
179 PRESSEN HAAR LIPPEN
180 ZIJ ZIT AAN EEN BAR
182 JIJ, MAN
183 **IN GRIJS, ZO RECHTOP**
188 HET BESEF
194 ER NIET BIJ DENKEN KAN
195 ALLEEN
196 MIJZELF VERGETEN WIL
197 WAAR VERWIJZEN ZIJ NAAR
198 MIJ KUSSEN ZAL
200 LIEFDE, LEVEN EN DOOD

De gedichten hebben weet van de niet te vergeten speciale momenten van omarming van de schoonheid in de loop der tijd.

Enige biografische gegevens

Terug naar wie ik ooit, oorspronkelijk was. Romantisch of hoe dan ook. Voordat filosofie mij mijn originaliteit ontnam. Verkeerd denken mij op een door verdachte liefde verstoord pad bracht (ik denk aan mijn verhaaltje van toen, over een pad, waarop een meisje...)

"Spoor die schrijfsels eens op i.p.v. de filosofie die je afbracht van de noodzakelijke, weliswaar romantische poëzie".

Wat zou het. Zonder enige relatieve illusie geen poëzie.

Ben nu wat ik ooit was. Een gelukkige dromer, ontdekkend een niet te verloochenen gemoed dat zich ontboezemen wil. Wie neemt mij dit af?

Het is heel wat dat hier staat, maar voor een groot deel klopt het wel.

Maar goed, ik ben 81 en ruim op. Beschrijf wat ik tegen zal komen.

Al die documenten en attributen om mij heen, op dit kleine kamertje bij mijn zoon. Het is nu te veel te veel.

Het kleine kind (veertiger Jaren):

Geboren willen worden, scheen moeilijk.

Hij had zich in de baarmoeder omgekeerd.

Wegens spanning door geluiden uit de buitenwereld?

Verontrustende, te luide, te ongewone, niet veilige geluiden, bewegingen te abrupt? Allerlei uit die buitenwereld. Was dit het?

Dat hij er bang van werd? Er niet uit wilde?

Blijven wilde in het warme baarmoedervocht?

Niet door die tunnel, naar het licht.

Met de tang werd hij van het baarmoedervocht 'verlost'. Ja, verlost heette het.

Maar uit een warm en veilig oord 'gehaald' te worden, is geen verlossing.

En dit feit heeft mogelijk wel een spoor in de vorming van zijn karakter achtergelaten.

Enigszins wantrouwend ten opzichte van het leven, bijvoorbeeld. Maar goed. Hij kwam. Door die tang, was hij er. En moeder vond het prachtig, ondanks de pijn van die z.g. verlossing. Ze noemde hem 'oogie', wegens die mooie blauwe oogjes

waarmee hij onderzoekend de omgeving in zich opnam.

Onderzoekend. Wegens dit, noemde zij hem later een 'denkertje'.

De moeder was blij en trots op 'oogie' en de 7 jaar oudere zus kreeg minder aandacht. Niet leuk.

De moeder was redelijk intelligent. Op de lagere school was zij de eerste van de klas. Las boeken, zittend op een tak van de boom. Maar dat mocht steeds weer niet van haar moeder. Er moest gewerkt worden. Haar moeder wist niet beter. Was al vroeg uit werken gestuurd door een niet zo aardige vader.

Van die dingen. Maar wat herinnert hij zich nu nog uit die periode?

Hij was 2 jaar en lag in zijn ledikantje, in het kamertje

(tussen keuken en voorkamer van het grote houten huis)

waar ook het bureau van zijn moeder stond (zij verzorgde de administratie van het café en de drankenhandel).

Hij had zich ingesmeerd met inkt. Had de inktpot op het bureau weten te bemachtigen. En hij herinnert zich nog de Duitse soldaten (ingekwartierd in een zaal van het huis) in uniform die lachend toekeken. Een man in een burgerpak en sigaret ertussen, ziet hij nog voor

zich.

Moeder had de soldaten op het voor haar bijzondere schouwspel gewezen (nogal ongehoord en dom van mama). Mama wist niet beter. Haar trots op 'oogie' nam een vreemde vorm aan.

'Oogie' speelde zeker niet de clown. Zijn gevoel toonde angst. Zijn hoofd wist het nog niet, maar zijn lichaam des te beter.

In hetzelfde kamertje timmerde ome Piet een kast

waarvoor eerst wat sloopwerk verricht moest worden.

'Ome Piet tukkemaakt' zei 'oogie'.

Had kennelijk hierover geen duidelijkheid verkregen van Mama.

Later ergerde hij zich vaak aan grote 'vernieuwingsdrang'.

Hij werd Bouwkundige en deed er aanvankelijk aan mee.

Ontwierp de Slijterij, na het overlijden van zijn vader.

Hij had later spijt dat hij het grote houten Zaanse huis niet in takt had gelaten.

Toen hij 4 jaar was moest hij naar de Bewaarschool.

Moeder wilde hem er de eerste dag heen brengen.

Doch 'Oogie' protesteerde hevig. Hij kroop huilend in het hoekje naast he bureau. Hij wilde niet verlost worden uit het vertrouwde ouderlijke huis.

Zoals hij speelde met zijn houten auto op de patronen van het grote vloerkleed die een weg vormde in de grote voorkamer waar en zijn vader bij de tafel zat te lezen.

Het was op een stille middag.

Stilte en veiligheid hoorden bij elkaar.

Daar in dat grote houten huis met de eerste verdieping, dat vroeger een café was. Waar nog

de oude balie.

Waar het deurtje van de zijzolder, waar hij nooit durfde te komen. Je wist niet of het er spookte.

En op de vliering boven de eerste verdieping, via een leuk bereikbaar, kwam hij al helemaal nooit.

Vaak, des nachts, hoorde je het kraken, dat oude houten ouderlijk huis.

Het huis waarin hij geboren werd.

Als dat jongetje

Oogie

In dat hemdje

Zo rechtop

Opkijkend, die grote blauwe oogjes

Zo vol van onbekende verwachting

"Jullie zullen het mij toch laten zien?"

Denkertje

Zo was de oorspronkelijke omstandigheid waarin zijn emotionele gevoeligheid werd gevormd.

Hoe te ontvangen de lieve mensen.

Hoe in hen te geloven.

Het leidde tot de drang zich dichterlijk uit te drukken.

Gedachten, verdichte gedachten en het bestaan:

Gedachten vinden plaats in de verbeeldingswereld tijdens de dagelijkse leefomstandigheden.

Gedichten zijn weergaven van belevingen. Beiden worden beschreven in beschouwelijk proza, naar meer poëtisch proza, uitlopend in een reductie tot gedicht. Tegelijkertijd vormt er zich een poëtisch dagboek.

(Zie ook een bundel met dichterlijke verhalen)

Over blijft het omzetten door reduceren, tot het dagelijkse leven zelf, een voor zichzelf sprekend proces.

Kortom, de filosoof telt op en benoemt, de dichter trekt af.

Je kan je afvragen in hoeverre de neiging tot het dichterlijke, het beschermen van de kinderlijke blanke pit, het illusoire, de vorm van een levenshouding, het zich terugtrekken op een eigen domein en dergelijke gekozen leefvormen eigenlijk psychologische fenomenen zijn die de logische consequenties zijn. Op grond van deze karakter kenmerken, als zodanig zelfs voorspelbaar zouden hebben kunnen zijn.

En wat 'de speciale momenten' betreft:

Je tegelijkertijd bewust zijn van een met emotie gepaard gaand speciaal moment is bijna niet mogelijk. Wel achteraf, doch meestal slechts verstandelijk. De emotie is moeilijk terug te halen.

Ik denk dat de gedichten de momenten van schoonheid in mijn leven kunnen opwekken die mij een soort geluksgevoel gaven, ondanks dat je tijdens de beleving ervan nauwelijks beseftte dat je erin bevond. Maar wel ervaarde je dat alles er omheen opeens, in het licht van het geluuksmoment, zo mooi bleek te zijn. Dat dat het steeds verwees naar het geluuksmoment zelf.

Momenten van zowel positieve als van meer tegengestelde aard, hadden een speciale invloed in een bepaalde fase van mijn leven. Vulden mijn bestaan om 'niet te vergeten'.

K.S.L.

OVER DE INHOUD

In deze levensloop zijn 2 hoofd-lijnen waar te nemen, namelijk het 'waarover' het gaat en de 'werkwijze' van benadering der onderwerpen.

Het 'waarover' splitst zich in 3 lijnen, namelijk:

1 Liefdesgedichten over tederheid, ontroering en erotiek.

2 Natuur gedichten op natuur locaties.

3 Taal gedichten over het zinnige, het hoopvolle en het ongrijpbare der woorden.

De 'werkwijze' splitst zich in 3 lijnen, namelijk:

1 Poëtische wijze van gevoelsaanduidingen.

2 Verhalende wijze van omstandigheden.

3 Beschouwelijke benadering van de taal met de vraag hoe je het on-uitdrukbare op een poëtische wijze kan aanduiden.

Al naar omstandigheden, ontmoetingen en associaties tonen zich in voortdurende afwisseling de genoemde lijnen in zijn levensloop. Beïnvloed door opvoeding, milieu en vooral ook zijn karakter.

In het algemeen worden mensen in het leven geconfronteerd met de ontmoeting van de medemensen en hun dingen. Afhankelijk van hun vermogen gaan zij daar ieder op eigen wijze relaties mee aan.

Alzo komen de expressies voort uit de verbinding die je legt met vele dingen in de wereld, waarmee wij associëren op basis van onze ervaringen in de tijd ervoor. Ons vermogen bepaalt in hoeverre we de realiteit aan kunnen en in hoeverre we die genoopt zijn los te laten en een meer illusoire wereld nodig te hebben om te overleven. Zo is Kunst een middel om als zodanig met de werkelijkheid om te kunnen gaan.

Of het nu de taalkunst, de beeldende kunst of het anders uitdrukbare is, het blijft een kunst het leven te leven.

GEDICHTEN 1954 - 2000

ENKELE JEUGD GEDICHTEN

(Ouderlijk huis, de puber)

(Om verschil gevoel en woord te vernauwen)

Hij is zestien

Hij speelt met zijn lichaam

Hij speelt met gedachten

Hij speelt het spel met zijn geest

(die flexibel is, maar daar heeft hij nog geen weet van)

Hij zoekt veiligheid in religiën en theorieën

Zoals zijn moeder zegt:

'In iets waar je hart op rusten kan'

Een leven met de geest

(En angst voor de boswachter wordt later het besef verantwoordelijkheid te dragen voor waar je je in begeeft.

De strijd met de aanrollende golven

is tegen het verval gericht,

doch wat voortdurend wordt gespeeld

is het leven dat hij zichzelf laat maken, dat!

Wie grijpt hem

Wie laat hij toe

Wie gelooft hij

Wie is hem trouw

Als hij later steden bezoekt zoekt hij steeds de rand. Omvatten van een stad, van het levende, het gebeuren, de mensen en hun dingen.)

MEER NIET

Een hart spreekt uit de ogen
die een streling spreken
Meer niet
Een streling voor jou
Voor wat ik niet zeggen kan
Geloof je me?
Het zou voldoende zijn
Meer niet

UIT MENSELIJK VLEES GEBOREN

Kind zijn en geweest zijn
Altijd luisterend om te horen
naar het menselijk brein

Verleden, nu en toekomst
Mensen, meisjes, jongens, God
Alles dragen, ook het domst
Natuur in dit lichaam verrot

Edoch wij hebben ons vergist
Wie zei ons echter dit?
Wij stuiten in de levensmist
op een in onwetendheid vertrapte pit

Onmogelijke toestand
schept een zwevende geest
Rondom zich een menselijk zuur
Zich rechtvaardigend
als een weerloos huilend beest
Verlangend naar het machtig trotse uur

Maar goed, wij willen leven
al zijn we dan onszelf nog niet
Het geestelijk gegrAAF
fantasie en werkelijkheid beleven
en ook nog denken
aan de onvermijdelijke lieve griet

LEVEN OP EN NEER

Vechtend tegen de beer
Wacht u te spotten
Nooit zal ik verrotten

Zo, za, zand, mens
Hartstochtelijke wens
Hier ben ik weer
drijvend op een golvend meer

Zachte verrukkelijke geest
sluit vriendschap met het beest
Ga samen laten zien
dat ik mijzelf verdien

EEN KOUDE IS RONDON MIJ

Maar m'n ogen heb ik lief
Ik streel heel zacht mijn zij
En schrijf voor altijd mijn brief

Verschrikking waarom komt gij
Samen met vrede en rust
Oh God, die meisjesdij
Die grijze steile kust

Ik wil, oh ziel ik wil
Hier ben ik, zacht en teer
Wees lief, lach en huil, ben stil

Grote blauwe tere ogen
Blik in mij een liefde

SCHEMER

De avond valt, de lichten stijgen.
De koepel van de dag verdwijnt vol kracht.
Heel ver aan de einder is de hemel in neigen,
Geneigd tot naderen, zij,
de koepel van de nacht.

De dag is ver, de nacht
reeds daar.
Zij strijden in de schemer.

De schemer, zacht, lacht.
Zij blijft slechts even hangen,
Maar heeft de schoonste macht
Over hen die haar kan ontvangen.

DE HERBORENEN

Een melodie weerklinkt
Een gevoel raakt het hart
Een hart dat anders klopt
Een mens ontpopt

Van buiten naar binnen
Verwerking en genieting
Nadat harmonie is bereikt
Waardoor wij minnen

Een gevoel ademt vrij
Een hart weet te geven
Herboren van leven

LIPPEN GEEF UW BRANDEND ANTWOORD

Ontsteek twee zielen
Zij vlammen puur
en verlichten het duistere land
"Kijk uit ons land verbrand"
schreeuwen schorre stemmen
En vuil water dooft het vuur

Een broze Pit viel aan stukken

Iets heel liefs mag ik kussen
Iets heel liefs kijkt met ogen die huilen

Maar de tranen werden niet gezien
En de wereld verdronk

Niemand hoorde haar roep om hulp

*Tussen 1973 en 1983 is er weinig lyriek
geproduceerd wegens een aandacht vretend
huwelijk en kinderen. Er is een dieper besef over
de betekenis van een verborgen doch reeds
beschadigde reine natuur, een kwetsbaar
innerlijk gebied van het kind-zijn.
De vlucht in beschouwelijke zelfvermaningen.*

*Na 2000 wordt getracht de geschiedenis hiervan
in een reeks 'verhaaltjes, prozaïsche
ontboezemingen en persoonlijke filosofietjes' te
vangen.*

*Vervolgens wordt de poëzie bedreven in het
besef in hoeverre heden verleden is.*

Na 1983:

ZWARTE STREPEN TOT LETTERS

Woorden van tederheid en begrijpen
Als klanken van Chet Baker
Als beelden van Tarkowski
Van ritme en verstillig

Van mensen in extase
in verwarring en ondergaan
van het grote gebeuren
in een levensfase

LIEFDE ONTROERING EROTIEK

Zacht, warm, stil, zingend zacht,
lippen bij lippen
Dit eerste, naast het tweede
Die kontakten t.b.v. zus of zo
Belangenrelaties
En dan je dierbare zelf, daarvan te houden
en niet bang te zijn
Alleen een lief mens in je buurt,
want je bent het zelf ook
En door al de problemen heen toch zacht,
warm en stil kan zijn
En jouw lippen bij de andere lippen zijn
Samen even lekker zijn

AARDE

Over de beesten druipt de regen
Doorweekt gras en klei

Ik zuig door zon verdampt vocht
mijn longen in
Drijf in die geur
Kindergeur

HORIZON

Dat een geheim onthuld zal worden
Een verwachting na de geboorte
Aan de einder
Dat je leven daartoe leiden zou
Dat aanvaarding van leven met de dood
slechts zonder woorden bestaat
Dat de spanning over het geheim
je levend houdt

BABY

Bevrijd van conformisme
Los van attributen, het huis

Naar een andere plaats
Achter de geestkracht aan
Kind in ons
Krijs, lach Baby
Kwetsbaar lijfje
van klein lief dier
Kraaiend van plezier

HET LICHT

Landschap met aan de einder het licht
Als leeg papier, een blank gedicht

Welke woorden zal het brengen?
In een moment van rust?

Woorden zullen komen, zeker komen
om het licht te onttronen

BEVRIJDING

Dat de kracht der bevrijding
Is als een begeestering
Van eigen ge-wijze handeling

Wat wordt geopenbaard
Is de wil tot zijn, onze aard
En het intuïtief weten
over de verschijningsvormen-keten
Medium der energie
waarin de bevestiging
van een kosmische wereld

DE KUS

Van naar bevrediging happend verlangen
naar de smaak van ons vocht
in de beroering aan steeds meer
zachtheid gevende lippen verknocht